

Pakalnu Taurētājs

4.pūtiens

3 x 3 Smiltene 2014

Trešdiena, 22.jūlijs

BAUDĀM IZCILU SAIMNIEČU GATAVOTU ĒDIENU

FOTO B.Krūmiņa

Ēšana ir visa pamats. Nepaēdis nometnieks ir nikns nometnieks. Par mūsu mieru, lasi - sātu, rūpējas veselas divas fantastiskas un sirsnīgas saimnieču komandas.

Viena ir ēdnīcas vadītājas Astrīdas Pinkovskas pieredzējusi un tālu aiz Smiltenes pakalpiem zināmā komanda, kurā atbildīgi un neatslābstoši strādā Anita Leinasāre, Astra Āboliņa, Eva Atslēga, Kaspars Kozlovskis un Anita Podniece. Otra komanda ir Smiltenes tehnikuma pasniedzējas Iritas Teperes nenogurdināmie tehnikuma audzēkņi Diāna Ābele, Inga Osma, Sintija Zvirbule un Sandijs Vācietis. Tā kā nometnes apjomi ir milzīgi, nācās izsaukt papildspēkus no vietējiem resursiem – izpalīdzīgās skolas darbinieces Līgu Līdaciņu, Velgu Krēmeri, Ilzi Lukstiņu, Mārīti Butku, Līgu Esīti un Mudīti Cunsku.

Abas vadītājas ir īstenas savējās, ar viņām droši var iet izlūkos. Ar Astrīdu un Iritu ir ļoti viegli sastrādāties. Ko

saka, to dara, ja ir neskaidrības, risina, ja vajag palīdzību, palīdz.

Trīs reizes dienā pabarot mūsu pulku ir nopietns pasākums. Virtuvē darbs notiek gandrīz nepārtraukti. Pirmās saimnieces ceļas sešos un pēdējās dodas pie miera divpadsmitos. Pavārītes mūsu garšīgās maltītes gatavo uz milzīgas ar malku kurināmas krāsns kā vecos laikos un kā Smiltēnē. Visa virtuve zum kā labi organizēts bišu spiets, kas liecina par perfektu vadītājas spēju ne tikai organizēt darbu, bet arī izveidot saliedētu komandu. Katra saimiece zina, kuri produktu kalni viņai jāsagatavo. Un tie nav mazi. Piemēram, dienā 3x3nieki apēd 60 kilogramus gaļas, 60 kukuļus maizes, 50 kilogramus kartupeļu. Kartupeļu mizošana vien ir varoņdarbs. Mēs varētu tādus grēcīgākus jauniešus piestellēt palīgā uz to mizošanu un sīpolu griešanu. Gaļas produktus virtuves vadītāja Astrīda ņemot no veikala „Pie Gvido”, dārzeņus no „Sanitex” Valmierā, savukārt maizi

nometnei dāvina ļoti pretimnākošie „Kelmēni” un „Fazer”, bet visus milzīgos piena produktu apjomus nometnei ziedo bezgalīgi devīgais A/S „Smiltēnes piens”.

Par galdu klāšanu un vispārējo kārtību atbild viesu apkalpošanas un bāra servisa zinību pasniedzēja Irita un viņas komanda. Iritas talanti un darbaspējas ir bezmaz neizsmejams resurss, kas kombinācijā ar augstu estētisko raudzi liek viņai romantiski ložņāt pa savām un tehnikuma puķudobēm, lai mums būtu ne tikai garšīgas, bet arī skaistas ēdienreizes. Savukārt tie jaunieši, kam gadījies nonākt Iritas rokās, ir pirmais kurss viesnīcu pakalpojuma servisa profesijā. Viņi nu tagad iegūst pamatīgu dreijājienu un reālu ieskatu savā profesijā, ātrā laikā un lielos apjomos uzklājot un novācot galdus.

Saku milzīgu paldies mūsu 3 x 3 nometnes pakalpi saimniecēm un visai virtuves komandai, un visu vārdā vēl uzturēt darba slodzi un manu modro aci līdz nometnes beigām!

Sannija Kalniņa

VAKARA VIESIS

Vakarā no plkst. 22.00 līdz 23.00 vides eksperts Jānis Pērle stāstīs par cilvēku un dabas mijiedarbību laiku lokos. Stāstījums būs par to, kā cilvēks maina dabu, un kā vēstures gaitā mainās viņa attieksme pret dabu. Visi šie procesi ir izveidojuši mūsu kultūrvidi un ainavu tādu, kādu redzam šodien Smiltenes pakalnā un visā Latvijā.

**tikšanās notiks lasītavā, ēdnīcas ēkas 2.stāvā*

UZMANĪBU!

Uz gājēju pārejas, kas atrodas pie katlu mājas, **NEDRĪKST NOVIETOT AUTOMAŠĪNAS**. Pretējā gadījumā pašvaldības policija izrakstīs soda kvītis. Lūgums automašīnas pārvietot citur.

PALĪGĀ

Pazudis sudraba auskars ar mēness akmeni. Atradējam atlīdzība garantēta. Atrasto auskaru lūgums aiznest uz informācijas centru.

DIENAS NORISE

CETURTDIENA, 24.JŪLIJS

7:45-9:00 Celšanās, ķermeņa un gara atmodināšana

9:00-9:30 Brokastis

9:40-10:10 Dienas tēma «Dieva dēls un Saules meita» un TV

10:20-12:45 Rīta ievirzes

13:00-13:45 Pusdienas

14:00-18:45 Ekskursija

19:00-19:45 Vakariņas

20:00-21:30 Daudzinājums Saules kalnā (pulcēšanās pie karoga tehnikuma teritorijā)

21:30-22:00 Vakara dziesma, pasacīna mazajiem

22:00-23:00 Vakara viesis / danči

23:00-... Danči, nīkšana

FOTO B.Krūmiņa

VĀRPU JUMIS UN ĀBOLU 3 x 3

Vai esat pamanījuši vārpu jumjus un no āboliem izlikto zīmi 3 x 3? Tie rotā nometnes zālienu iepretim tehnikuma zālei un pie lielajām kāpnēm, kas aizved uz pilsētas centru. Šos rotājumus darinājusi Smiltenes tehnikuma pedagoģe Maija Jančevska, kura māca viesnīcu pakalpojumu speciālistus. Viņa kopā ar dēlu Andri un viņa draudzeni Andu, kā arī savām draudzenēm Intu, Inesi, Lolitu, Ilzi, Viņu no rudzu vārpām un āboliem izlikusi jumja un 3 x 3 zīmi. Runājot par rotājumu ideju, Maija atzīst, ka sākotnēji bijušas vairākas ieceres. Bijusi doma veidot Smiltenes simbolu – rudzupuķi, Smiltenes tehnikuma logo, bet neviena no tām nešķitusi īsti

piemērota. „Biju lasījusi par 3 x 3 mērķiem, tādēļ ieteicu, ka varbūt varētu veidot kādu no latvju zīmēm – Laimas, Māras zīmi... Tad nometnes vadītāja Inese, skatoties uz nometnes logo, ierosināja veidot jumja zīmi. Es biju laimam pati pirmā, kura saņēmu nometnes logo uzlīmi, kas tagad man ir uzlīmēta uz mobilā tālruņa vāciņa un vienmēr ir acu priekšā,” stāsta Maija. Viņa atzīst, ka viņai allaž patīcis radīt skaistu vidi gan telpās, gan ārā, tādēļ šis bijis jauks sirds darbs. Lai arī ikdienas darbu dēļ viņai neiznākot piedalīties ievirzēs, taču viņa cer, ka nometnes dalībniekiem pievienosies vakara aktivitātēs.

Daiga Kļanska

Ceturtdien, 24.jūlijā, plkst. 14 dodamies ekskursijā.

Autobusi būs stāvlaukumā pie katlumājas, blakus kopmītnēm. **Izbraukšana precīzi plkst.14.00. Ja kāds nokavē, pievienojas ar savu transportu.**

Uzreiz pēc vakariņām jāpulcējas pie nometnes karoga kopīgam gājienam uz Līgo kalnu, kur notiks Daudzinājums.

KRIKUMI

Nīkšanā Kleopatra žēlojas vēsturniekam Tomašūnam par aizmāršību. Mājās visur izlipinātas piezīmju lapiņas un tad vēl notiekot misēkļi. Tomašūns viltīgi nosmīn: «Neceri, mēs Tev neko neatgādināsim!»

VĒDERAM – SVIESTS UN SIERS, VAIGIEM UN ROKĀM – PANIŅAS UN SŪKALAS

Otrdienas pievakarē pie Rožu sievām Baibas un Ineses bija sanākuši pulka interesentu: gan jaunāki, gan vecāki nometnieki. Rožu sievas ierādīja sviesta kuļšanu un tradicionālā Jāņu siera siešanu. Sviests tika kults no A/S „Smiltenes piens” saldā krējuma sviesta kuļamajā kastē, kas mantota no Baibas vecvecmāmiņas, kurai šogad apritētu 130 gadi. Apgrieziena pēc apgrieziena, un kastē jau klunkšķ sviests un paniņas, kas rodas galarezultātā. Naskā solī klāt bija arī Reiter' Līga. Kur Līga, tur arī padomi. Piemēram, dārzā sastrādātas rokas vislabāk var sakopt paniņu vai siera sūkalu vanniņā. Tās līdzēs arī saulē apsvīlušiem vaigiem, rokām un pleciem. Kašķa ārstēšanai jāpagatavo raudzējums no paniņām un zirgskābenēm. Arī satūkušu kāju

sabojāsies. Pēdējam skalojamajam ūdenim var pievienot sāli, lai sviests glabātos ilgāk. Tas nekas, ja mūsdienās nav sviesta kuļamās kastes, jo tikpat labi sviestu var sakult arī ar koka karoti māla vai emaljētā bļodā. Un izrādās, ka „Smiltenes piena” ražotā krējuma kvalitāte ir tik augsta, ka sviests sanāk tikpat gards kā no lauku krējuma gatavots.

Kamēr vieni kūla sviestu, citas sievas sēja tradicionālo Jāņu sieru. Arī siera siešanai izmantoja saieta atbalstītāju „Smiltenes piena” ražotos un dāvētos piena produktus.

Rožu sievas Jāņu sieram vajadzēs:

5 litrus pilnpiena,

1,5 kilogramus vājpiena biezpiena,

3 – 5 olas (vēlams lauku olas, lai siers ir dzeltenāks),

saujiņu ķimeņu,

šķipsna rupjā sāls

Pienu lej katlā un karsē aptuveni līdz 80 grādiem. Kamēr piens karst, ar koka karoti labi izmaisa biezpienu, kam pielikts sāls, sakultas olas un ķimeņi, līdz iegūst viendabīgu masu. Kad piens uzkarsis līdz vajadzīgajai temperatūrai, katlā liek iekšā biezpienu un, lēni maisot, karsē tik ilgi, kamēr atdalās sūkalas. Ja

sūkalas neatdalās, var pielikt nedaudz rūgušpiena vai citronskābes. Pēc tam katlu ņem nost un siera masu lej mitrā marlē, kam apakšā palikts trauks, kur notek sūkalas. Sieru marlē izvīlā, līdz tas iegūst skaistu bumbas formu, marli cieši sasien un liek sieru zem sloga. Tam izmanto kādu skaistu akmeni vai citu smagu priekšmetu. Zem sloga tura tik

ilgi, kamēr notek sūkalas un siers atdziest. Pēc tam to izņem no marles un nedaudz var ierīvēt ar sāli no ārpusē. Ievirzē sieru sējām uz ugunsкура, kuru būvējis Jānis Atis Krūmiņš. Ugunsкурс pacelts aptuveni metru virs zemes uz četriem balstiem un noklāts ar velēnām, tādējādi saudzējot zālienu no izdegšanas. Uz šāda ugunsкура Baiba sieru sēja pirmo reizi. Viņa katlu varēja aizsniegt, tikai pakāpjoties uz krēsla, bet tas netraucēja veiksmīgam galarezultātam. Katla nocelšanā laipni izpalīdzēja Alberts Rokpelnis un Kirmušku Jānis. Sieru tikai nedaudz paturējām zem sloga, jo strauji tuvojās lietuss mākoņi. Aukstu sieru esam ēduši visi, siltu – retais. Bija gards gan uz maizes, gan ar karotēm ēdot. Paldies „Smiltenes pienam” par produktiem un sievām par padomiem un pieredzes stāstiem! Bez Smiltenes biezpiena mājās nebūtu, jo ievirzē darītais iedvesmoja sasiet sieru arī mājās. Daries arī jūs tā!

Teksts un foto Daiga Kļanska

vislabākais dakteris ir piena vai siera sūkalu vanniņa. Šoreiz sviestu neskalojām, jo to turpat ar „Ķelmēnu” rudzu rupjmaizi gardām mutēm apēdām. Savukārt, ja sviestu grib lietot ilgāku laiku, tas ir rūpīgi jāizskalo vairākos ūdeņos, līdz ūdens ir dzidrs, ar koka karoti izspaidot visas paniņu lāsītes, jo pretējā gadījumā sviests

NEJAUŠI DZIRDĒTS

Divas liktenīgas sagādīšanās:

1. Ilvas Miezītes mazā meitiņa Māriņa paziņo mammai, ka gribot gan čurāt, gan kakāt. Pēc brītiņa mamma iet slaucīt meitai dupsī un saldā balsī vaicā: «Māriņ, Tu jau pakakāji?»

Un atskan rupjāka Māras Tup. balss: «Jā!!! Bet kas mani tik mīļi sauc?!»

2. Kleopatra, uzzinājusi no Reiteru Līgas, ka Lauri nežēlīgi sakoduši sīkie, nejaukie radījumi, grib palīdzēt un interesējas, vai Lauris ir saticis nometnes medmāsu.

Lauris brīnās: «Kamdēļ?»

Kleo: «Vai tad Tev medmāsiņas nepatīk!»

Lauris: „Nuū.....patīk.”

Kleo cenšas pierunāt Lauri, bilstot, ka medmāsiņa ir jauna un skaista. Un neviens nemana, ka medmāsiņa sēž pie pusdienu galda turpat blakus. Par sievu nerunāsim. Arī viņai īsti nebija skaidrs, kāpēc Kleopatra par visu varu grib norunāt abiem randiņu.

MĒS BILDĒS

ESAM KLĀT „LEJASVARICĒNOS”

Kā tika solīts iepazīšanās vakarā, Andris Tomašūns savas ievirzes dalībniekiem organizē tikšanos ar stipriem ļaudīm, tādiem, kas prot un var tepat, Latvijā. Tā arī otrdien ievirzes „Esam klāt” dalībnieki devās uz netālu esošajām „Lejasvaricēnu” mājām, lai satiktos ar uzņēmīgajiem mājas saimniekiem Līgu un Tomasu Krīgeriem. Līga ir smilteniete, bet Tomass pēc tautības ir vācietis. Pāris ilgāku laiku ir dzīvojuši Vācijā, bet, sekojot Līgas sirdsbalsij,

atgriezušies Līgas dzimtenē. Pirmo laiku viņi mēģinājuši dzīvot tā, kā to dara daudzas ģimenes – Tomass iztiku ģimenei pelnījis Vācijā, bet Līga ar bērniem dzīvojusi Latvijā. Tomēr, sapratuši, ka tā ilgāk nespēj, ģimene apvienojusies un jau deviņus gadus dzīvo Latvijā. Nu tā ir svētīta ar trim brīnišķīgām atvasēm.

Pirms diviem gadiem Krīgeru ģimene

iegādājusies īpašumu – mājas „Lejasvaricēnus” un tām piederošo zemi 3 ha platībā. Īpašumam ir sena vēsture – senākā ēka šeit ir tikusi uzbūvēta 1881.gadā, par to gan vairs liecina tikai pamatakmens ar gada skaitli. Jaunās mājas būvēšanas gadskaitlis ir 1929.gads.

Padomju laiku saimniekošana atstājusi redzamas pēdas mājas ēku izskatā – senā kūtiņa vairs nav tāda kā agrāk, tā tikusi nekvalitatīvi pārbūvēta, un saimnieki bijuši spiesti to nojaukt gandrīz līdz pamatiem. Arī vecā klētiņa ir bijusi ļoti bēdīgā skatā, taču Tomass ir sparīgi ķēries klāt tās atjaunošanai un ar pārsteidzošu meistarību ir uzbūvējis jaunu koka jumtu. Klētiņas arkveida jumta lodziņi, ir īsts meistardarbs, ar ko saimnieks pamatoti lepojas.

Bet pamatā stāsts ir par to, ka šie ļaudis ir izvēlējušies savu dzīvi saistīt ar Latviju un ir laimīgi, ka viņiem ir tāda iespēja. Un ne tikai. Enerģija un entuziasms, kas raksturo šos cilvēkus aizrauj arī apkārtējos. Pāris ir iesaistījies dažādos projektos un ar savu pieredzi ir gatavi dalīties ar citiem. Patlaban tiek atjaunota vecā kūts ēka, kur ir plānots izveidot amatu māju – vietu, kur rīkot amatu darbnīcas vietējiem un ļaudīm no citurienes. Tiek veidots „Siena hotelis”, kur uzņemt viesus, kas vēlas pavadīt laiku laukos svaigā gaisā. Ļaudis, kas jau ir sabraukuši un vēl būs, ir ne tikai vietējie

tūristi, bet arī ārzemnieki. Krīgeru pāris atzīst, ka Latvijas lauki un daba ir tā vērtība, kuras dēļ ļaudis no visas pasaules brauc pie viņiem un vēlas atgriezties.

Tie ir arī zaļi domājoši cilvēki, kas pašu vārdiem sakot, ir „pašpietiekami”. Tas nozīmē, ka lielāko daļu no patērētajiem produktiem ģimene saražo pati savā saimniecībā. Saimnieki ir aizrāvušies ar permakultūras metodēm dārzkopībā un uztur ciešus kontaktus ar līdzīgi domājošiem ļaudīm visā Latvijā. Tomasa īpašais lepnums ir pērn uzmūrētā krāsns, kas ar pārsteidzoši nelielu kurināmā daudzumu spēj sasildīt teju vai visu lielo Krīgeru māju. Pat siltums, kas paliek pāri pirtiņā, te neiet zudumā, tas pa īpašu ventilācijas cauruli tiek novadīts uz māju.

Saimnieki ir gatavi dalīties pieredzē vēl un vēl, šķiet, viņu enerģija ir neizsmeļama. Izsakot savu apbrīnu, vēlām viņiem veiksmi un izdošanos. Solām pēc pāris gadiem atbraukt ciemos vēl, lai izbaudītu „Siena hoteļa” priekšrocības. Iesakām to darīt arī Jums, mīlie 3x3nieki!

Foto un teksts Gundega Drava

DZIESMU DZIEDU KĀDA BIJA

Lai atspoguļotu ievirzes būtību, nosaukumu „Dziesmu dziedu kāda bija” būtu jāpārfrāzē: *dziesmu dziedu, kāds es biju*, jo te sapulcējušies ļaudis, kam vēlme dziedāt ir spēcīgāka par vilinošo iespēju doties peldē vai laisku zvilnēšanu pievakares saulītē. Kopā ar ievirzes vadītāju Vivitu Skuruli dziedātāji var izdziedāt visu, ko vien sirds kāro, neuztraucoties par šķībām notīm, jo Vivita prot iedvest palāvību

saviem spēkiem, kā arī sajūtu, ka svarīgākais ir dziedāt un gūt no tā prieku. Izpildījuma kvalitātei nav pirmā loma. Tādēļ ikkatrs vēl var pievienoties dziedātāju pulkam.

Vārdiem „dziedāt” un „dziedināt” ir viena sakne, reizēm arī saturs. Šeit izdziedam savu prieku, laimi, mīlestību, varbūt arī bēdas. Dziedot visi kopā, esam kā viens vesels un, pašiem to neapzinoties, līdzam viens

otram izdzīvot dziesmu un caur to kļūstam labāki, gaišāki, tīrāki.

Nodarbībās dziedam gan pašu izvēlētas, gan Vivitas piedāvātās dziesmas. Dziesmu mācīšanās process ir viegls, rotaļīgs un radošs, jo katrs šeit var izpausties un nākt klajā ar saviem priekšlikumiem un ierosinājumiem. Vienu no priekšnesumiem, visticamāk, varēsiet baudīt brīvajā mikrofonā.

LAI SKAN!

Gundega Drava

CEĻOJUMS KOPĀ AR MAZO KOKLĪTI

„Labvakar! Vai visi gatavi? Varam sākt!” ar tik nopietniem jautājumiem Smiltenes Kultūras un sporta centra skaistajā zālē otrdienas vakarā sākās Edgara Lipora iestudējums „Koklītes ceļojums”. Skatītāju rindās bija daudz tāda vecuma cilvēku, kurus varētu dēvēt par mērķauditoriju, bet aiz mazākajiem sēdēja arī Edgara Lipora talantu piekritēji cienījamajos gados.

Un tad kopā ar Mazo Koklīti mēs tiekam vesti ceļojumā. Kamēr tētis Lielais Koklis guļ, meitiņa Mazā Koklīte dodas ceļā, satiekot mazo putniņu Svilpaunieku, Ģīgu ģimeni, pīrtnieci Klabatiņu, Māla Podu, Brīvo Svilpi. Aiz upes dzīvo skaļie ļaudis garā Līna Mandolīna, deju skolotājs Ermonika, svētku menedžeris Bungu Jānis

Bumburjānis un dūku maiss Skaļais Gaiss. Kas visai šai kompānijai kopīgs? Tie visi uz skatuves Edgara rokās no mūzikas instrumentiem kļūst par aktieriem – katrs ar savu raksturu un attieksmi pret dzīvi un mazām koklītēm.

Edgars aicina skatītājus līdzdarboties un atbildēt uz jautājumiem, rosinot gan mazos, gan lielos aplaudēt, soļot un plaukšķināt, ko mēs arī labprāt darām.

Kad Mazā Koklīte atgriežas mājās, savu tēti viņa istabā vairs nesastop. Šajā brīdī ne vienam vien pieaugušajam aizrāvās elpa. Kas noticis? Tētis izgājis pagalmā un sācis meklēt meitiņu. Atslābstam. Kad Edgars prasa, vai mums patika ceļot kopā ar Mazo

FOTO B.Krūmiņa

Koklīti, vienbalsīgi saucam – jā! Mazā Koklīte kļuvusi zinātkāra, bet mēs – sajūsmināti par izrādi, kura aplausus piedzīvojusi 190 reizes ne tikai Latvijā, bet arī aiz tās robežām.

Ieva Kalniņa

SMILTENE PIRMS 39 GADIEM UN TAGAD

FOTO B.Krūmiņa

Otrdienas vakarā lieli un mazi nometnieki pabijām pērn pēc renovācijas atklātajā Smiltenes kultūras un sporta centrā. Mazie nometnieki (un daži lielie arī) skatījās Edgara Lipora iestudējumu „Koklītes ceļojums”, kamēr lielie (un daži mazie arī) virtuāli iepazīna Smiltēni pirms 39 gadiem un šodien. Tie, kuri neredzēja 1975. gadā uzņemto dokumentālo filmu „Aprīļa ugunsgrāvis”, to var izdarīt vietnē <http://www.youtube.com/watch?v=no5op4LQjCM>.

Smiltene ir sakopta, zaļa un koši ziedošā pilsēta ne tikai šodien, bet tā tas ir bijis vienmēr. Arī pagājušā gadsimta 70. gados pilsēta valsts mēroga konkursā „Spodrākā pilsēta”

ieguvusi godalgotās vietas. Tolaik komunistiskās sestdienas talkās plecu pie pleca, pūtēju orķestra „Smiltene” pavadījumā strādājuši lieli un mazi smiltēnieši. Smiltenes novada domes priekšsēdētāja vietnieks Gints Kukainis piebilst, ka arī šogad smiltēnieši Lielajā talkā strādājuši gandrīz tāpat – ar orķestri, tiesa cilvēku bijis mazāk.

Šodien Smiltenes novads lepojas ne tikai ar sakoptu vidi, bet arī ar strādīgiem un uzņēmīgiem cilvēkiem, talantīgiem pašdarbniekiem. Smiltenes novadā ir kokapstrādes uzņēmums AS „Stora Enso Latvija”, kura apgrozījums gadā ir aptuveni 56 miljoni eiro, ceļu un tiltu būves uzņēmums SIA „8.CBR” apgrozījums –

aptuveni 20 miljoni eiro, SIA „Firma Madara 89”, kam pieder veikalu tīkls „TOP”, apgrozījums – aptuveni 30 miljoni eiro, vairākiem uzņēmumiem granulu ražotnei SIA „Graanul Invest”, piena pārstrādes uzņēmumam A/S „Smiltenes piens”, koka bērnu gultiņu ražotājam SIA „TROLL Smiltene” apgrozījums ir aptuveni līdz 20 miljoniem eiro gadā. Katrā pagastā ir viena līdz divas lielas zemnieku saimniecības, kuru apgrozījums ir miljons eiro gadā. Pašvaldības problēma ir dzīvojamā fonda trūkums, kurai tiekot meklēts risinājums, lai uzņēmumos strādājošajiem būtu, kur dzīvot. Plašais stāstījums par Smiltenes novadu un tā daudzveidīgajām izglītības, kultūras, sporta, sociālās aprūpes iespējām, ko domes priekšsēdētāja vietniekam palīdzēja prezentēt novada sabiedrisko attiecību speciāliste Marita Mūze, daudziem no nometnes dalībniekiem radīja iespaidu, ka 2014. gadā Smiltēnē ir sasniegts komunisms, par ko 1975. gadā dokumentālajā filmā tik pārliecināti runāja izpildkomitejas priekšsēdētāja Anna Miķe.

Daiga Kļanska

CAURI GADIEM (ĒRĢĻI UN STAICELE)

Uzreiz gribu teikt, ka 2004.gadā, sakot lielu paldies Vinetai Macs no Floridas, biju abās nometnēs – **Ērgļos un Staicelē**. Vineta mani kā vietējo latvieti 'adoptēja', līdz ar to uzņemoties arī rūpes par manām jūlija nometnēm. Secināju, ka divas nometnes vienā vasarā pat man ir par daudz – par daudz emociju un iespaidu, ka grūti visu uzņemt un pārstrādāt, sašķirot. Tāpēc cepuri nost ieviržu vadītāju priekšā, kuri entuziasma pilni strādā abās ikgadējās jūlija nometnēs. Ērgļu nometne bijusi trejdevītā (27), un to vadīja Krūmiņu ģimene kopā ar moto "Laimes māte".

Ērgļi mūs sagaidīja ar lietu, un visu nedēļu saulains laiks mūs sevišķi nelutināja, bet saulīti mums aizstāja Artis Kumsārs no Madonas ar saviem gaišajiem smiekliem un jokiem. Artis, kā jau stāstītājs un teiku tēvs, runāja daudz savā sēļu valodā un klausītāju (lasīt - klausītājas) viņam netrūka.

Ko darīt lietainā laikā? Dziedāt lietūs dziesmas! To mācījos (skaļāk!) pie Daces Prūses. Kas dzirdējis Daci dziedam, tas zina, ka varam spēt viņai tik piedziedāt. Nu izņēmumi, protams, ir! Lija Dunska no Talsiem, piemēram! Kā panākt, lai balss skan skaļi un ilgi? Mute šauri plata, zobi uz priekšu, pierē savilkta kā izbrīnā un - lai skan! Skan jau arī, bet ar tādu ģīmi nīkt? Es tomēr izmantošu savas Dieviņa dotās bazūnes.

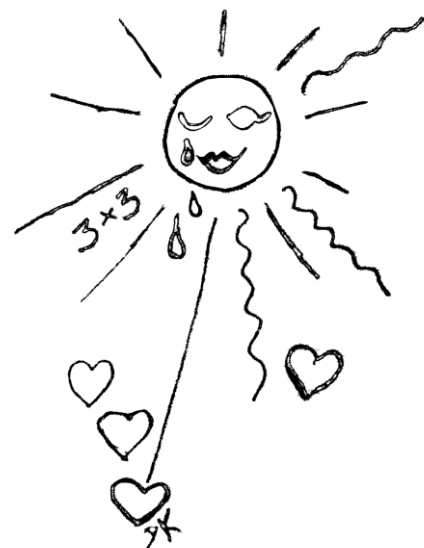
Katrā nometnē daudzzinājums ir neatņemams kopējs rituāls, un katrā nometnē mums ugunskurs ir citādāk izrotāts. Tas ir, protams, pateicoties Krūmiņu ģimenei un tās vietas aicinājumam un sajūtām. Šajā nometnē vadītāji mums sarūpēja ļoti jauku ekskursijas dienu. Palicis prātā, ka lietūs mitējās un mēs pa nelielām grupiņām *nesteidzoties* kājām devāmies apkārt ezeram no Brakiem līdz Meņģeļiem, pa ceļam ciemojoties pie Maizes, Piena, Medus, Skaidu, Ūdens un Ziedu mātēm. Bija jauki, silti, mīļi. Ekskursijas dienas arī ir tradicionālas nometnes nedēļā, tomēr reizēm tās ir ļoti saspringtas un

piepildītas līdz malām. Var jau saprast, jo vietējie grib padalīties un izrādīt visus sava apvidus jaukus. Mūsu grupas ekskursijas autobuss, pateicoties Artim, nobeidza maršrutu, pietādot viņam vien zināmās lauku mājās. Un tajās dārza galā mūs sagaidīja pāri par simts gadiem veca ābeles māmuļa. Sajūtas nezūdošas un fantastiskas, kad piekļaujies un apskauj gadu savirpuļoto koka augumu. Un tad ir skaidrs, kāpēc bārenītes meklēja mierinājumu pie ābelītes māmuļas.

Starp lietiem, kad kļuva par šauru, mums paplašināja nīkšanas telpas, piedāvājot nīkt arī ārpus telpām. Tur, iespējams, radās doma prezentēt pēdējā vakarā arī 3x3 Nīkšanas kori, ko mēs ar lielām ovācijām arī veicām (dekorācijas bija no nīkšanas – alus, sulas pudeles un mutesbloda pilna ar bulciņām).

Jums var rasties iespaids, ka esmu apveltīta ar īpašu atmiņu, ja varu daudz jums pavēstīt par katru savu 3x3 nometni. Diemžēl nē, bet par katru nometni man ir savākta un saglabāta materiālu mapīte un foto albums. Tagad secinu, ka brīvos brīžos daudz jāpārlasa. Amanda no Viskonsijas sadeva līdz tik daudz interesanta par latviešu rituāliem, spēka vārdiem, ka pēc gadiem gribas un vēlams visu pārlasīt. Vēl pirmo reizi Ērgļos nebijis pasākums - „Nepieradinātā mode”. Uzdevums – saģērbties dziedniecisku zāļu darinājumos. Kad viena skaistā dzimuma pārstāve demonstrēja savu doņu peldkostīmu, tad varēja spriest, ka šis ir tas pasākums, kad skaidrais saprāts pagāja maliņā, dodot vietu spirtam dullumam!

Gada otrā nometne Staicelē sagaidīja ar vadītāju Daci Jurku un, protams, veselu pulku stārķu visneiespējamākās vietās. Kā sapratāt – Staicele oficiāli ir Latvijā stārķu galvaspilsēta. Ļoti tīra, sakopta un ziediem krāšņa maza pilsēta. Dzīvojām kompakti pie Salacas upes ar akmeni kalnā, kurā iegravēti Klāva Elsberga vārdi: "Un atradīs kājeles basas Salacu manā vietā." Varu atklāt, ka dažu kājeles visbiežāk atrada

upi pēc nīkšanas pirms brokastīm.

Šajā nometnē iepazīnos ar:

- lībieši levu Ozoliņu no Kolka, kura mācīja līvu valodu un dziesmas. Latviešu valodā ir maz kopīgu vārdu: puķe, suga, sēne, rozā un liedags. Tad pirmo reizi levas skaistajā balsī dzirdēju pirmsākuma versiju dziesmai „Pūt, vējiņi” lībiski citādākā mēlīnā;
- tuvāk ar redaktori Daigu Kļansku, jo piestrādāju labprātīgi nometnes redakcijā;
- režisori Intu Ūbele, kas kopā ar Uldi Siliņu vadīja man mīļo Teātra ievirzi. Aizstāju Kirmušku un iejutos Janīnas Rumpes ādā. Lūk, tur gan es sajaucu vārdu (tikai vienu vārdu!), par ko Siliņš laikam mani zāgēs līdz nezināmam galam;
- diriģentu Jāni Zirni, kurš ir īstais bērnišs staicelietis (plašāk par Zirni gaidiet Cēsis 3x3 aprakstā).

Tagad jau varu atzīties, ka nometnes neapmeklētā atmosfēra beidzās ar to, ka emocijas man spruka vaļā Salacas upes krastos, vienai sagaidot sauli austam. Pēkšņi asaras sāka birt kā pupas. No labsajūtas, labestības, labām emocijām un vēl daudzām neikdienišķi labām lietām.

Bet Purciemā nometnes laikā esot mocījis jautājums, kas ir īstens latvietis un kāpēc latvietis nevar vai negrib daudz laba („Laba daudz nevajag”). Varbūt, ka es baidos no savām asarām?

SILIŅŠ TRĪS PAKALNOS

Labas dienas, labi ļaudis!

Alus ir labs, iedzert nav grūt',
Dzērējam nevajag plēguram būt.

No šī ievada apķērīgākais lasītājs un lasītāja tūlīt uzminēs, ka runa būs par alus darīšanas ievirzi. Tā ir. Es esmu „Viduspūķos”. Pēcpusdienā sēdāmiešs mašīnā. Inga pie stūres, Kleopatra priekšā, es ar aveņu kasti aizmugurē un aidā cauri Palsmanei uz Pūķiem, kur Jāņa un Ārijas mājās darbojas alus brūvēšanas ievirze. Vai nu tas ir higiēnisku, vai kādu citu apsvērumu dēļ, bet visi brūvētāji ir bez krekliem, viens no viņiem ar ļoti prominentu alus vēderu un ar vislielāko kausu rokās. Saimnieks, kurš ir arī alus meistars, sīki izklāsta, kas tiek likts iekšā, kas bērts klāt, kur un kā maisīts. Manas dāmas visu sīki ieraksta, bet es neesmu ieinteresēts procesā, tikai produktā. Man izsniedz glāzi ar šķidrumu dzintara krāsā. Tā nekas, tā nekas. Ievirzes

dalībnieku skaits mainīgs – šodien piedalās astoņi darboņi, bet ievirze nodarbojas arī ar baltmaizes cepšanu, tā ka rītdien mācekļu skaits drošvien samazināsies. Mūs cienā ar sautētiem zirņiem, ko aplaistām ar pašbrūvēto. Mūsu „alus vēders” jau ir paspējis pa to laiku ieliet sevī divus lielus kausus. Kleopatrai saimniece pasniedz zāļu kušķi (lupstājs, dievkociņš un vērmele), kas palīdzēšot atvaīrīt sliktas domas, atbaidīt slimības, bet ne vīriešus. Kleopatra aiziet peldēties „uz pliko” tuvākajā dīķī un liekas tīri apvainota, ka neviens uz viņu nav pat mēģinājis paskatīties. Acīmredzot zāļu kušķis gan neatbaida vīriešus, bet arī nepievelk. Ap plkst. 19.00 braucam mājās. Man pagalmā pēkšņi liekas ļoti nelīdzens.

Es izdzēru mucu alus,
Kumelā sēdēdams,
Būtu dzēris otru mucu,
Nestāv manis kumeliņš.

Tev piedots tiks, ja nevarēji,
Bet mūžam nē, ja negribēji.
(No Ibsena Brands)

Es neaizgāju uz Edgara Lipora uzvedumu, kas esot bijis ļoti labs. Mani atbaidīja daudzās kāpnes.

Šovakar es nīkšanas laikā stāstīšu no savas grāmatas ATSKATĪTIES, PASMAIDĪT lustīgākos gabalus un, ja būs pieprasījums, tad arī par mīlestības motīvu mūsu t.dz. un kora dziedāšanu tagad un senos laikos.

Varbūt uz redzēšanos nīkšanā?

Būtu jau vēl ko rakstīt, bet pulkstenis rāda vienpadsmito stundu un redaktrise Kļanska māmiņa stāv ar bomi pie manām namdurvīm.

Uldis Siliņš

ABI DIVI TRĪS PAKALNOS

Tā kā Siliņš diezgan pamaz bija ievirzījies, tad redakcijas darbinieki piedāvāja viņam aizvirzīties kādus 20 kilometrus no Smiltēnes uz alus darīšanas ievirzi. Tā kā piedāvājums nāca pavēlāk, tad mēs ar Siliņu ieradāmies pie „Viduspūķu” māju saimniekiem apmēram uz pievakari. Pēc apmulsuši dalībnieku ģimijām varēja manīt, ka lielu sajūsmu jaunpienācēji neizraisīja (iemeslu ļauju jums minēt 3 x). Bet, redzot, ka tāpat no mums vajā netiks, palika mierīgāki, jo saprata, ka ar dzeltenās preses pārstāvjiem labāk draudzēties. Siliņš gan mierināja, ka procesu netraucēs un neliekas traucēties, jo viņam interesē tikai produkts.

Velti Siliņš uztraucas, ka „Pakalnu Taurētāja” redakcija atrodas tādā šaurībā, jo nav redzēts sēžam ne uz viena no četriem krēsliem. Bet gudrs muļķis jebkurā laikā var uzrakstīt muļķības visādā daudzumā arī līdz plkst. 11.00. Tāpat nemaz nav skaidrs, pa kuru laiku Siliņuldis uzsēja saskaitīt

„Vishy” ūdens pudeles, jo es kā bijuši Mālpils žurka ar saliekamu asti diezgan ilgi tupu redakcijā, bet Siliņu tur redzēju tikai dažas reizes pa dažām sekundēm. Viņš bilst, ka kļūdīties ir cilvēcīgi, bet vai tad cilvēks, kas staigā pārsvarā uz rokām, maz ir cilvēks?! „Bet arī pēc neražas jāsēj.” (Seneka)

Lai arī ne pirmo nometni mēs esam kopā abi divi pēdējā avīzes lapā, reizēm un nerezēm es Siliņu neizprotu. Kāpēc jāatvadās no Carnikavas? Vai tad to nobagarēs vai nodēvēs citā vārdā? Un kāda velna pēc jārīko otrais ģenerālmēģinājums? Ģenerālmēģinājums līdz šim nozīmē, ka to veic tikai vienu reizi. Palieku nesaprašanā, tāpēc labāk nīkt. Daina Kleopatrā vārdā saka vislielāko paldies Elīzai Miezei par palīdzību saulītes uzlēkšanā un Pogai par Rucavas 2014. gada „Pūralādes” komplekta piegādi.

Kleopatra

KRIKUMI

Ievirzes „Dziesmu dziedu kāda bija” vadītāja Vivita saka tenoriem: „Neklausieties viņā, viņš dzied ļoti labi!” Brītiņu vēlāk, pēc neveiksmīga mēģinājuma izdziedāt sarežģītu vietu dziesmā Vivita saka: „Ja tu tajā vietā jūties slikti, padziedi kaut ko citu....”

Pakalnu Taurētājs, nespēdams vienatnē tikt galā ar sev uzticētajiem pienākumiem nometnieku modināšanā, šorīt nodibinājis vokāli instrumentālo ansambli „Div`plaviņas”, ņemot talkā divus zāles plāvējus. Jāsaka, ka plāvēju dūkoņa nespēja nedz uzlabot, nedz apslāpēt jaunprātīgos Taurētāja mēģinājumus kaitēt saldajam nometnieku miegam. Vienīgais Taurētāja ieguvums no šāda tandēma ir dusmu novirzīšana uz plāvējiem, kas, visticamāk, nenojauš, ka sporta aktivitāšu noslēgumā dalībnieki tika apbalvoti ar jēlām olām.